

Владимир Јагличић

САЈАМ

Гужва затисла холове,
штандове, ресторане.
Књиге нове и половне,
сејане светом, ту су збране,
у ове пијачне дане.

Сабрана дела академика,
еротске приче фришке,
тајна је кујна спремила
за мољце књишке.

У циљу боље продаје,
згодне даме за тезгама.
(Бојим се да воњ одаје
паклен, та кујна незнана!).

Сала. И једва чујан тон,
од вреве. Тема. И проседе.
Тамо се боре за микрофон,
да две-три речи процеде.

Не хају (видиш свугде то:
масу, наврлу, занету)
што увећаним ђубретом
претрпавају планету.

Случај сусрет удесио
са том личношћу славном:
пре би се тај обесио,
него кимнуо главом.

Њој смешка не недостаје,
не лупа главом одвише:
поклоницима дошла је
да нов свој љубић потпише.

Још један скуп бирани,
водећег издавача.
Та је група најјача:
не само начитани,
и мртви су пијани.

Свуд срећеш богове творачке,
ево где су им корени:
за екскурзије ђачке
из провинције створени.

Све друштво обезбедило:
промоције и прославе.
И нигде наћи једино
смисла и тихе осаме.

Цвату послићи, премије,
с тезгине авеније:
свак себе, уз нов посао,
држи генијем. А геније –
уопште није дошао.

СЛАВУЈ

Помислиш, док му грло чупа
трилер: како је храбар!
Делија! А он – ситан, пупав –
набилдовани врабац.

Не мисли – с њим је полетније.
У гизде га не број.

Не упознати, боље ти је
њега – друго је пој.

Боље не петљај с таквим бићима,
певају, ал се злопате –
чим се тај храни црвићима,
не прескаче ни отпатке.

Да, певају, ал почну ли
не умеју да завежу.
Многи (тако смо дочекали),
заврше век у кавезу.

Орао, озго, оштрим оком
надгледа свет (то, царе!) –
а он – биглише, и још, докон,
критикује, из बारे.

Да, позлати ко светлицама
истину облаћену,
заступа лепоту међ птицама –
ал шта ће нам, и шта ће му?

Сваки кварт шумски неко зверје
признаје за свог газду.
Он има само сиво перје,
гнездо, песму и ваздух.

Штавише, смета када кличе
пре славе глувог тетреба!
Певај, једини поседниче
оног што ником не треба.

СМИСАО СНЕГА

Ко снег не воли тај не позна
девичанство, ни време,
када отпочне зимска гозба,
венчане беле спреме.

Знају ту раскош ознамењени
пути, засути нелоше,

и стабла – свати скамењени,
што по невесту кретоше.

Смисао његов: да пролази,
мада се чини вечан.
Ил да га, ведро ока, опазити
грудвању вичан дечак.

Да греје влати, у одсеве
да прима благост јутра,
и да на уста и носеве
тера пару, изнутра.

Да догодине, кад се слегне
на тле, небу далеко,
ако ја нови снег не
дочекам – већ ће неко.

Силама митског претече
сам себе свима раздаће.
Летеће, летеће, летеће,
падаће, падаће падаће!

И горе ће да посети,
и мемлу крчми градских,
да неком овде просветли
мрак ноћи децембарских.

Да земљи љубав оданије
изјави, на њу пао.
Да постоји, па ко да није,
с пролећа, ни постојао.

Па ко да га је зрак попио –
кап с најежене коже.
И тако, снег се истопио,
смисао снега не може.

МОНАДЕ

Ја сам затворен у круг својих међа,
имам потребе ван којих не идем.
Сваки ме поглед у нутрину вређа
јер сагледава шта очи не виде.

Ти си затворен, само моја леђа
видиш, ни лице просијано, приде.
Свак у свом кругу, круг сопствени жеђа,
чак ни технику скенера и 3D.

Усамљености постигли првенство
сударамо се као слепа сила
простором који свемир ствари нуди.

Достићи ћемо, можда, савршенство,
без прозора што отварају крила,
ал то не значи да постасмо људи.

АЈКУЛА

Каткад, пред телевизором,
уздрхте ми сва чула
пред чудовишним призором –
у мору лов ајкула.

Из мрачне дубине изроне,
са пленом у чељусти
скрцају га у лету оне,
док вода с крвљу пљушти.

Па се обруше опет доле,
сред те плавети језне,
где раздиру свој плен на поле:
сем крви, све ишчезне!

Ништа их не може заситити,
све ће чељуст да смрви.
Џиновски расту апетити –
вуче их мирис крви.

Као у мозгу чип задати,
и ноћу и кад свиће:
само кидати и комадати:
па какво је то биће?

То биће не уме да стане,
нит сни – у вечној глади.
Колико је то ради хране,
колико моћи ради?

Мислим на онај час када ће
застати та машина.
И други неко завладаће
бескрајем плавих тмина.

А тад, на крају пута,
ни јуриш, ни охолост.
Велика лешина плута
и базди унаоколо.

Једва се труло тело гиба,
што мора је препловило.
Гризе га мноштво малих риба -
оних које је ловило.

АЈКУЛА

Каткад, пред телевизором,
уздрхте ми сва чула
пред чудовишним призором –
у мору лов ајкула.

Из мрачне дубине изроне,
са пленом у чељусти
скрцкају га у лету оне,
док вода с крвљу пљушти.

Па се обруше опет доле,
сред те плавети језне,
где раздиру свој плен на поле:
сем крви, све ишчезне!

Ништа их не може заситити,
све ће чељуст да смрви.
Џиновски расту апетити –
вуче их мирис крви.

Као у мозгу чип задати,
и ноћу и кад свиће:
само кидати и комадати:
па какво је то биће?

То биће не уме да стане,
нит сни – у вечној глади.
Колико је то ради хране,
колико моћи ради?

Мислим на онај час када ће
застати та машина.
И други неко завладаће
бескрајем плавих тмина.

А тад, на крају пута,
ни јуриш, ни охолост.
Велика лешина плута
п базди унаоколо.

Једва се труло тело гиба,
што мора је препловило.
Гризе га мноштво малих риба –
оних које је ловило.

РАСКОПАНА УЛИЦА

Два летња дана ваљци, турбулентна
оруђа (руке од њих се све тресу) –
радници здушно у кварту ван центра
копају ране по асфалтном месу,

цев да поправе. Ојачала гласа
довикују се, прљави и масни.
Неки се виде само до појаса,
од половине у земљу урасли.

И затрпаше (задатак им задат),
ров трећег дана (сврши се робија!).
Ал сад је земља где је био асфалт,
и нешто шљунка ког трава пробија.

Дању пешаци власт псују, док газе
обилазећи сред бетона блато,
нове путиће, да прођу, налазе,
кроз знано место ко кроз непознато.

А ноћу трава, улицама пустим
ко освојити град да тајно смера.
Скрила би, као у џунглама густим,
храмове Инка и градове Кмера.

ЛАСТА

У пољу јара. Само светлост
вид заслепљује под облаком.
Опстати, то је сва уметност
што држи стазу под кораком.

Ал кад заклониш дланом чело
видиш – непуто плаво море:
сенком ласте је пролетело
и недостижно нешто, горе.

Не лети само да се храни
инсектима и плодовима.
Можда промаче да настани
небо под другим сводовима.

Можда висином само живи,
летом првине, сва занета
светом, погледу невидљивим,
других сунаца и планета.

Бескрилности је нашој касно,
отиснути се нисмо спремни.
Ал дај бар замах крила, ласто,
да не останем само земљин.